

Sygn. akt V KO 1/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **E. P. i innym**,
oskarżonych z art. 212 § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2021 r.
wniosku Sądu Rejonowego w G. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu [...] w S. .**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., postanowieniem z dnia 16 listopada 2020 r. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt II K (...), innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku zaakcentowano, iż przedmiotowe postępowanie dotyczy między innymi Prezesa tegoż Sądu sędzi E. P., z którą sędziowie i asesory orzekający pozostają w stałych relacjach służbowych, co może w odczuciu społecznym wywoływać poważne wątpliwości, co do ich bezstronności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługuje na uwzględnienie.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., przemawia za przekazaniem sprawy, innemu niż miejscowo właściwy, sądowi równorzędnemu wówczas, gdy zaistnieją okoliczności, które mogą wywierać realny wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny.

Analiza akt sprawy oraz okoliczności wskazanych we wniosku jednoznacznie wskazują, że w tej sprawie faktycznie należy odstąpić od reguły rozpoznania sprawy przez miejscowo właściwy Sąd do rozpoznania czynu z art. 212 § 1 k.k. i przekazać ją do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi tj. Sądowi Rejonowemu w S., a więc poza obręb właściwości Sądu Apelacyjnego w (...). Zauważyć należy, że przed wnioskującym Sądem zawisła sprawa przeciwko nie tylko E. P., ale akt oskarżenia obejmuje również Prezesa Sądu Okręgowego w P. - sędziego K. L. oraz Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) - sędziego A. D., którym oskarżyciele prywatni zarzucają popełnienie między innymi przestępstw z art. 212 § 1 k.k. i z art. 231 k.k., których mieli się oni dopuścić w warunkach art. 258 k.k.

W niniejszej sprawie konieczne jest jednak zauważenie, że zawsze w chwili wpłynięcia aktu oskarżenia, podlega on badaniu pod względem spełniania warunków formalnych i Sąd Rejonowy zanim wystąpił do Sądu Najwyższego winien był to uczynić i wyjaśnić między innymi, czy akt oskarżenia należy traktować jako skargę z oskarżenia prywatnego, czy też jest to subsydiarny akt oskarżenia, a jeżeli tak, czy zostały wypełnione warunki formalne jego wniesienia, w tym czy w sprawie doszło do zezwolenia na ściganie osób wskazanych w piśmie, którzy przecież są sędziami i posiadają immunitet. Dopiero w dalszej kolejności winno się składać ewentualnie wnioski o wyłączenie od rozpoznawania sprawy, które zresztą w tej sprawie nie zostały rozpoznane.

Pomimo tych nieprawidłowości, mając na uwadze etap procesowy, na jakim znalazła się ta sprawa oraz prawie pewność, że z uwagi na występującą w sprawie konfigurację osobową, wszyscy sędziowie złożyli by wnioski w trybie art. 41 § 1 k.p.k., uznać należy, że dobro wymiaru sprawiedliwości, rozumiane również jako sprawność postępowania, należało uwzględnić wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k.

Z tych też względów postanowiono jak w sentencji postanowienia.

